

Sygn. akt VII U 3895/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2019r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Stachurska

Protokolant: sekr. sądowy Anna Bańcerowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 listopada 2019r. w Warszawie

sprawy H. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

o przywrócenie terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania

na skutek odwołania H. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 11 czerwca 2019r. znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

W dniu 8 lipca 2019r. H. B. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 11 czerwca 2019r., znak: (...) odmawiającej przywrócenia terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania, złożonej w związku z wydaniem przez Trybunał Konstytucyjny wyroku w sprawie o sygn. akt P 20/16.

Odwołująca zaskarżyła powyższą decyzję w całości jako niezgodną z art. 83b ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 145a § 2, art. 58 § 1 i art. 59 § 1 k.p.a. powołując się na ich błędną wykładnię i w konsekwencji nieprawidłowe zastosowanie poprzez przyjęcie przez organ rentowy, że nie uprawdopodobniła, iż uchybienie terminowi do wniesienia skargi o wznowienie postępowania nastąpiło bez jej winy. Odwołująca wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji i przywrócenie terminu do złożenia skargi, a w uzasadnieniu odwołania wyjaśniła, że nie ponosi winy za uchybienie terminowi do złożenia skargi oraz uprawdopodobniła, że uchybienie to nastąpiło bez jej winy. Zdaniem odwołującej organ rentowy oceniając brak winy powinien przyjąć miernik staranności, jakiej można wymagać od strony dbającej należycie o swoje interesy. Wskazała, że nie posiadała wiedzy o treści orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego i o terminie do złożenia skargi, gdyż w okresie od 26 marca 2019r. do 24 kwietnia 2019r. przebywała w Tajlandii, a po powrocie była zmuszona zająć się opieką nad bardzo chorą mamą. Niezwłocznie po otrzymaniu przypadkowej informacji od znajomej złożyła skargę oraz wniosła o przywrócenie terminu. Odwołująca zaznaczyła, że podczas pobytu w Tajlandii nie miała dostępu do ojczystych mediów, a nie jest osobą korzystającą z dobrodziejstw postępu technicznego i technologicznego, tym samym nie posiadając stosownej wiedzy, nie miała nawet możliwości zachowania należytej staranności. Zdaniem odwołującej organ rentowy nie dokonał wnikliwego zbadania

wskazanych przez nią okoliczności, przez co doszło do naruszenia art. 58 § 1 k.p.a. (odwołanie z dnia 8 lipca 2019r., k. 3-6 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 24 lipca 2019r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Uzasadniając swe stanowisko organ rentowy wskazał, że w dniu 21 marca 2019r. został ogłoszony wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019r., stwierdzający, że art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej, w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017r., w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w (...)r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy, jest niezgodny z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z art. 145 § 2 k.p.a. skargę o wznowienie postępowania można wnieść do organu rentowego w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie wyroku Trybunału Konstytucyjnego. W przedmiotowej sprawie skarga o wznowienie została wniesiona w dniu 4 czerwca 2019r., a więc po upływie terminu. Odwołująca złożyła wprawdzie wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi, jednakże w ocenie organu rentowego nie uprawdopodobniła, że wniesienie skargi o wznowienie postępowania nastąpiło bez jej winy, wobec powyższego odmówiono jej przywrócenia ww. terminu (odpowiedź na odwołanie z dnia 24 lipca 2019r., k. 10-11 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

H. B., urodzona w dniu (...), ma przyznane prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 1 maja 2009r. na podstawie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. z 20 maja 2009r., znak: (...) (...). Wysokość emerytury obliczono na podstawie art. 53 w zw. z art. 46 ust. 1 i art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W kolejnych latach świadczenie było waloryzowane i przeliczane. Na dzień 13 marca 2013r. jego wysokość ustalano na kwotę 3.400,92 zł brutto (wniosek o emeryturę z załącznikami, k. 1-13 a.r., decyzja ZUS z 20 maja 2008r., k. 35 a.r., decyzje ZUS w sprawie waloryzacji i przeliczenia emerytury, k. 47 a.r., k. 79 a.r., k. 81 a.r., k. 87 a.r., k. 111 a.r., k. 141 a.r. – tom I a.r.).

W dniu 21 stycznia 2015r. H. B. złożyła w ZUS (...) Oddział w W. wniosek o emeryturę w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego.

Po rozpoznaniu wniosku organ rentowy decyzją z dnia 13 marca 2015r., znak: (...) przyznał odwołującej prawo do emerytury od 1 stycznia 2015r.,

tj. miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Wysokość emerytury, obliczonej zgodnie

z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej, wyniosła 2.165,10 zł. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że emerytura ustalona niniejszą decyzją zostaje zawieszona, ponieważ jest świadczeniem mniej korzystnym i nadal będzie wypłacana emerytura

w dotychczasowej wysokości pod nowym numerem (...) (wniosek o emeryturę

z 21 stycznia 2015r., k. 1-15 a.r., decyzja ZUS z 13 marca 2015r., k. 17 a.r. – tom II a.r.).

W kolejnych latach ZUS (...) Oddział w W. dokonywał rozliczeń wypłacanej H. B. wcześniejszej emerytury z uwagi na fakt kontynuowania przez nią zatrudnienia w (...) S.A. z siedzibą w W., gdzie była zatrudniona jako grafik komputerowy w latach 1996-2016, a ostatnio w okresie od 4 października 2011r. do 31 marca 2016r., na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony (zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, k. 95 a.r., decyzje ZUS o rozliczeniu i wstrzymaniu wypłaty emerytury, k. 113 a.r., k. 115 a.r., k. 147 a.r., k. 165 a.r., k. 167 a.r. – tom I; zaświadczenie z (...) S.A. z 28 grudnia 2015r., k. 29 a.r., poświadczenie dla celów ubezpieczeniowych, k. 53-59 a.r. – tom II).

W dniu 6 marca 2019r. Trybunał Konstytucyjny wydał wyrok w sprawie o sygn.

P 20/16, w którym orzekł o niezgodności z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2019r. poz. 39 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017r., w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w (...)r. kobiet, które przed

dniem 1 stycznia 2013r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy. Powyższe orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego zostało opublikowane w dniu 21 marca 2019r. (okoliczność bezsporna).

W okresie od 26 marca 2019r. do 24 kwietnia 2019r. H. B. przebywała w Tajlandii, gdzie opiekowała się wnukami, które mieszkają tam na stałe. Przebywając za granicą nie miała dostępu do polskiej telewizji. Pozostawała w tym czasie w kontakcie ze swoimi dziećmi mieszkającymi w Polsce, które przekazywały jej bieżące informacje. Po powrocie z Tajlandii w kwietniu 2019 roku odwołująca zajęła się realizacją zlecenia dla (...) S.A., związanego z pracą przy wydawnictwie pisma o tematyce kulinarnej. Pracę wykonywała przez okres około tygodnia, częściowo w siedzibie spółki, a częściowo w domu i zakończyła ją z początkiem maja 2019 roku. Po wykonaniu zlecenia sprawowała opiekę nad swoją matką. Matka odwołującej jest obłożnie chora, wymaga pielęgnacji i opieki w zakresie prostych czynności takich jak jedzenie, czy toaleta. Odwołująca sprawuje opiekę nad matką wraz z siostrą, korzystając również z usług opiekunki. Odwołująca zastąpiła swoją siostrę i opiekowała się matką w maju 2019 roku przez okres około tygodnia, w tym nocowała u niej przez trzy noce (wydruk z potwierdzeniem zamówienia biletów lotniczych, k. 7-9 a.s., zeznania świadka H. M., k. 33-33v a.s., zeznania odwołującej, k. 33v-34 a.s.).

W dniu 3 czerwca 2019r., w trakcie rozmowy z koleżanką H. M., odwołująca dowiedziała się o wydaniu przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z dnia 6 marca 2019r. w sprawie P 20/16 (zeznania świadka H. M., k. 33-33v a.s., zeznania odwołującej, k. 33v-34 a.s.). Następnego dnia, tj. 4 czerwca 2019r., złożyła w ZUS(...)Oddział w W. wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi o wznowienie postępowania w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019r., wskazując, że nie było jej w kraju i nie miała wiedzy na temat ww. orzeczenia. Równocześnie wniosła skargę o wznowienie postępowania (wniosek o przywrócenie terminu, k. 72 a.r., skarga o wznowienie postępowania, k. 73 a.r.).

Po rozpoznaniu powyższego wniosku ZUS (...) Oddział w W. wydał w dniu 11 czerwca 2019r. decyzję (znak: (...)), w której odmówił przywrócenia terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019r. wszedł w życie 21 marca 2019r., a zgodnie z art. 145a § 2 k.p.a. odwołująca mogła wnieść skargę o wznowienie postępowania w terminie do 23 kwietnia 2019r., uwzględniając dni wolne od pracy (Święta Wielkanocne). Jednocześnie organ rentowy podkreślił, że H. B. nie uprawdopodobniła we wniosku, że uchybienie powyższemu terminowi nastąpiło bez jej winy, wobec czego odmówiono jego przywrócenia (decyzja ZUS z 11 czerwca 2019r., k. 77 a.r.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie powołanych dokumentów, a także w oparciu o zeznania odwołującej i świadka H. M., które były spójne i nie budziły wątpliwości co do ich wiarygodności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie podlegało oddaleniu.

Spór w przedmiotowej sprawie koncentrował się wokół tego, czy w przypadku H. B. zachodzą podstawy do przywrócenia terminu do złożenia skargi o wznowienie postępowania w związku z wydaniem przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z dnia 6 marca 2019r., sygn. akt P 20/16. We wskazanym orzeczeniu TK orzekł o niezgodności z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2019r. poz. 39 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017r., w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w (...)r. kobiet, które przed dniem 1 stycznia 2013r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy. Jego publikacja w Dzienniku Ustaw nastąpiła w dniu 21 marca 2019r.

Zgodnie z art. 145a § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2018r. poz. 2096 – dalej jako „k.p.a.”) można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja. Art. 145a § 2 k.p.a. wskazuje natomiast, że w sytuacji określonej w art. 145a § 1 k.p.a. skargę o wznowienie wnosi się w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. To oznacza, że skoro wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019r. został opublikowany w Dzienniku Ustaw w dniu 21 marca 2019r., to zgodnie miesięczny termin do złożenia skargi o wznowienie postępowania administracyjnego przed ZUS upłynął w dniu 21 kwietnia 2019r. Przy tym dni 21 i 22 kwietnia 2019r. (kolejno niedziela i poniedziałek) przypadały odpowiednio na pierwszy i drugi dzień Świąt Wielkiej Nocy, które są ustawowo wolne od pracy. Podzielić należy zatem stanowisko organu rentowego co do tego, że zgodnie z art. 57 § 3 i 4 k.p.a. termin na złożenie wniosku o wznowienie postępowania upływał w dniu roboczym następującym po dniu wolnym od pracy, a więc 23 kwietnia 2019r. (wtorek). Odwołująca natomiast złożyła skargę o wznowienie postępowania w dniu 4 czerwca 2019r., a więc z przekroczeniem terminu przewidzianego na jego złożenie.

Wymieniony termin jest terminem o charakterze procesowym, wobec czego ma do niego zastosowanie instytucja przywrócenia terminu (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. z dnia 24 listopada 2010r., sygn. akt II SA/Go 710/10, LEX 753130). W przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego instytucja ta jest uregulowana w art. 58 § 1 i 2, który stanowi, że w razie uchybienia terminu należy przywrócić termin na prośbę zainteresowanego, jeżeli uprawdopodobni, że uchybienie nastąpiło bez jego winy. Prośbę o przywrócenie terminu należy wnieść w ciągu siedmiu dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu. Jednocześnie z wniesieniem prośby należy dopełnić czynności, dla której określony był termin.

Wraz ze skargą o wznowienie postępowania odwołująca w dniu 4 czerwca 2019r. złożyła w ZUS wniosek przywrócenie terminu do złożenia przedmiotowej skargi, wskazując, że nie było jej w kraju oraz, że nie miała wiedzy na temat orzeczenia TK. Okoliczności te nie były jednak dla organu rentowego przekonujące, gdyż uznał, że odwołująca nie uprawdopodobniła braku winy w niezachowaniu terminu. Według Zakładu za taką przesłankę nie można uznać braku wiedzy o wejściu w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Powyższe prowadziło więc do wydania decyzji odmownej.

Odwołując się od decyzji H. B. wskazywała na kilka okoliczności, które w jej ocenie miały uprawdopodobnić brak winy w uchybieniu terminowi. Stanowisko odwołującej koncentrowało się przede wszystkim na stwierdzeniu, że nie mogła dowiedzieć się o orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego i jego wejściu w życie z uwagi na pobyt za granicą, a następnie po powrocie do kraju, kolejno ze względu na konieczność wykonywania pracy w ramach zlecenia na rzecz byłego pracodawcy oraz sprawowania opieki nad obłożnie chorą matką.

Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom powódki, w których na ww. okoliczności wskazywała, jednakże stwierdził, że powoływane przez nią fakty nie mogły stanowić potwierdzenia czy uprawdopodobnienia, że do uchybienia terminowi doszło bez jej winy.

W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że kryterium braku winy jako przesłanka zasadności wniosku o przywrócenie terminu w rozumieniu art. 58 § 1 k.p.a. wiąże się z obowiązkiem strony zachowania szczególnej staranności przy dokonywaniu czynności procesowej. Przywrócenie terminu może mieć miejsce, gdy uchybienie terminowi nastąpiło wskutek przeszkody, której strona nie mogła usunąć, nawet przy użyciu największego w danych warunkach wysiłku. Oznacza to, że przywrócenie uchybionego terminu uzasadniają wyłącznie takie obiektywne, występujące bez woli strony, okoliczności i zdarzenia, które mimo dołożenia odpowiedniej staranności w prowadzeniu własnych spraw udaremniły dokonanie czynności we właściwym czasie. Można więc termin przywrócić, gdy strona w sposób przekonujący zaprezentowaną argumentacją uprawdopodobni brak swojej winy, a przy tym wskaże, że niezależna od niej przyczyna istniała przez cały czas, aż do wniesienia wniosku o przywrócenie terminu. W orzecznictwie podkreśla się także, że jako kryterium przy ocenie winy w uchybieniu terminu procesowego należy przyjąć obiektywny miernik staranności, jakiej można wymagać od strony dbającej należycie o swoje interesy a

contrario zatem, przywrócenie terminu nie jest dopuszczalne, gdy strona dopuściła się choćby lekkiego niedbalstwa (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 października 2019r., I OSK 401/18). W kontekście powyższego sama okoliczność braku wiedzy o wydaniu wyroku przez Trybunał Konstytucyjny co do zasady nie może zostać uznana za przesłankę uzasadniającą przywrócenie terminu, ponieważ orzeczenia Trybunału, jako akty powszechnie obowiązujące, podlegają niezwłocznemu i obowiązkowemu ogłoszeniu w dzienniku urzędowym. Publikacja w dzienniku urzędowym stanowi główną i nadrzędną formę ogłoszenia aktów normatywnych i orzeczeń, a przez to również ich upublicznienia, w celu stworzenia możliwości zapoznania się z treścią danego aktu lub orzeczenia przez ogół społeczeństwa. Tym samym publikacja orzeczenia w dzienniku urzędowym stwarza domniemanie powszechnej znajomości prawa. Nie wyklucza to potencjalnych sytuacji, kiedy strona z przyczyn obiektywnych nie miała możliwości uzyskania wiedzy co do faktu wydania i wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 stycznia 2017r., (...); z dnia 31 maja 2017r., (...)).

W świetle zaprezentowanych poglądów judykatury, w przypadku powoływania się na brak wiedzy o wyroku Trybunału Konstytucyjnego, uprawdopodobnienie braku winy w uchybieniu terminu na złożenie skargi ulega pewnej modyfikacji, polegającej na konieczności podniesienia takich okoliczności, które obiektywnie uzasadniałyby brak możliwości dowiedzenia się przez stronę o wejściu w życie takiego orzeczenia. W ocenie Sądu, w przypadku odwołującej takie okoliczności nie zachodziły. Przytaczane przez odwołującą okoliczności, takie jak wyjazd za granicę oraz następujące kolejno okoliczności

w postaci realizacji umowy i sprawowania opieki nad obłożnie chorą matką nie mogły jednoznacznie przesądzać o braku możliwości powzięcia informacji o ogłoszeniu powyższego orzeczenia. O ile, zdaniem Sądu, można byłoby zgodzić się z twierdzeniem, że odwołująca z uwagi na pobyt w Tajlandii w okresie od 26 marca 2019r. do 24 kwietnia 2019r. mogła mieć ograniczony dostęp do informacji dotyczących wydania przez Trybunał Konstytucyjny wyroku w sprawie P 20/16, o tyle wymaga zaznaczenia, że przedmiotowy wyrok Trybunału został nie tylko ogłoszony, lecz również opublikowany w Dzienniku Ustaw RP jeszcze przed wyjazdem odwołującej za granicę, odpowiednio w dniach 6 i 21 marca 2019r. Sąd miał przy tym na względzie, że informacje o wydaniu przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z dnia 6 marca 2019r. zostały opublikowane nie tylko w dzienniku urzędowym, lecz były również rozpowszechniane za pomocą różnych środków medialnych, w tym w telewizji, w prasie oraz na portalach internetowych, czego przykładem mogą być zeznania świadka H. M., która o powyższym wyroku dowiedziała się z audycji w jednej z popularnych rozgłośni radiowych. Poza tym istotne jest to, że - jak wskazuje się w orzecznictwie - wyjazd za granicę nie może być uznany za okoliczność samą w sobie uzasadniającą brak winy w nieterminowym dokonaniu czynności. Sytuacja taka może co najwyżej świadczyć o wadliwym zabezpieczeniu własnych interesów w kraju, co ściśle wiąże się pojęciem winy, o jakiej mowa w art. 58 § 1 k.p.a. (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P. z dnia 19 grudnia 2018r., (...) SA/Po 948/18; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. z dnia 22 listopada 2017r., (...) SA/Sz 572/17; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we W. z dnia 22 września 2017r., II SA/Wr 536/17; postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 listopada 2018r., II GZ 416/18).

W ocenie Sądu trudno również przyjąć, aby odwołująca nie miała dostępu do informacji o orzeczeniu TK z uwagi na konieczność realizacji zlecenia dla (...) S.A. Sam fakt wykonywania tego rodzaju pracy nie rodzi bowiem żadnych ograniczeń w zakresie dostępu do informacji opublikowanych w Dzienniku Ustawy czy też podawanych w szeroko rozumianych mediach. Także okoliczność sprawowania opieki nad obłożnie chorą matką, choć związana niewątpliwie z dużym zaangażowaniem czasowym i emocjonalnym, nie stanowi przyczyny obiektywnej uniemożliwiającej uzyskanie informacji o przedmiotowym orzeczeniu. Sąd zważył przy tym, że zarówno realizacja zlecenia na rzecz (...) S.A., jak również sprawowanie opieki nad matką, stanowiły okoliczności trwające nie dłużej niż około dwa tygodnie, zatem nawet przyjmując narrację odwołującej, zgodnie z którą jej sytuacja życiowa „ustabilizowała się” po zakończeniu powyższych spraw, to miałyby to miejsce szacunkowo w połowie maja 2019 roku. Stąd też, uwzględniając wariant najbardziej korzystny dla odwołującej, zdaniem Sądu miała ona obiektywnie możliwość powzięcia wiadomości o wejściu w życie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019r. najwcześniej w niedługim czasie po powrocie z Tajlandii w dniu 24 kwietnia 2019r.

Co prawda odwołująca w swoich zeznaniach wskazała na to, że nie korzysta

z serwisów internetowych, jednakże okoliczność ta nie zwalniała jej z należytego dbania o własne sprawy, jakiej należy oczekiwać od ubezpieczonych. Nie wykracza poza zakres dbania o własny interes poszukiwanie informacji istotnych dla własnej sytuacji prawnej, w tym też dotyczących potencjalnej zmiany stanu prawnego na skutek zmiany przepisów lub związanych z orzecnictwem Trybunału Konstytucyjnego (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 31 sierpnia 2017r., III AUa 109/16). Trudno dać również wiarę twierdzeniom odwołującej, że nie jest osobą „korzystającą z dobrodziejstw postępu technicznego i technologicznego”, skoro pracuje jako grafik komputerowy, a tym samym korzystanie z tego rodzaju „dobrodziejstw” jest niejako wpisane w jej zawód.

W tym kontekście Sąd zważył również, że odwołująca była w kontakcie z ZUS z uwagi na fakt kontynuowania zatrudnienia, co wiązało się z koniecznością informowania organu rentowego o wysokości osiągniętego przychodu i w efekcie wydawania przez ten organ decyzji o rozliczeniu emerytury. Ubiegała się również o przeliczenie emerytury powszechnej. Okoliczności te, zdaniem Sądu, potwierdzają, że odwołująca wykazywała zainteresowanie swoją sytuacją prawną w zakresie okoliczności dotyczących otrzymywanego świadczenia emerytalnego, co pozwala przyjąć, że miała świadomość co do swoistej wyjątkowości swojej sytuacji emerytalnej jako kobiety urodzonej w (...) roku. Z tego wynika, że zachowując należytą staranność mogła przedsięwziąć środki w celu rozeznania się w swojej sytuacji prawnej, a przez to powziąć informację o toczącym się postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym dotyczącym wysokości emerytury kobiet urodzonych w (...) roku i w efekcie o jego zakończeniu w marcu bieżącego roku.

Odnosząc się do podniesionego w toku postępowania zarzutu braku informacji ze strony ZUS o wydaniu orzeczenia, należy wskazać, że na organie rentowym nie ciąży obowiązek informowania ubezpieczonych o każdej z zmianie stanu prawnego, jak również o treści orzeczeń wydawanych przez Trybunał Konstytucyjny. Niemniej jednak, w przypadku wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019r. na stronie internetowej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w dniu 28 marca 2019r. opublikowano informację o przedmiotowym orzeczeniu, jego skutkach oraz kręgu zainteresowanych osób, których orzeczenie to dotyczy, jednocześnie wskazując na możliwość wniesienia skargi o wznowienie postępowania zarówno przed organem rentowym, jak i przed sądem, ze wskazaniem terminów, w jakich należy wnieść skargi. Co prawda informacja ta została opublikowana przez ZUS już po wyjeździe H. B. za granicę, jednakże mając na względzie charakter tej publikacji (portal internetowy) należy przyjąć, że informacja ta została dostatecznie rozpowszechniona w stopniu umożliwiającym zapoznanie się z nią.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał zatem, że zaskarżona decyzja organu rentowego odpowiada prawu, gdyż odwołująca nie uprawdopodobniła okoliczności wskazujących na brak jej winy w uchybieniu terminu. Odwołanie podlegało więc oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Na marginesie powyższych rozważań, Sąd wskazuje, że problematyka stanowiąca przedmiot rozstrzygnięcia przez Trybunał Konstytucyjny w orzeczeniu z dnia 6 marca 2019r. skutkowałą podjęciem przez ustawodawcę inicjatywy w zakresie uregulowania sposobu przeliczania emerytury z uwzględnieniem braku w aktualnym stanie prawnym art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W dniu 15 maja 2019r. wniesiono senacki projekt ustawy mający na celu przywrócenie większej podstawy obliczenia emerytury ubezpieczonym, którzy pobrali wcześniejszą emeryturę bez obiektywnej wiedzy, że kwoty wcześniej pobranej emerytury pomniejszą emeryturę powszechną. Projekt ten z dniem 15 lipca 2019r. przekazano do Sejmu w celu kontynuowania prac legislacyjnych, które ostatecznie nie zostały zakończone przed końcem VIII kadencji Sejmu. Na dzień 13 listopada 2019r. Marszałkowi Senatu RP przedłożono jednak tożsamy do wspomnianego powyżej senacki projekt ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ((...) nr 12), co pozwala zakładać, że kwestia ustalania emerytur powszechnych dla osób urodzonych w (...) roku, omówiona w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019r., będzie przedmiotem działań legislacyjnych ustawodawcy w ramach kolejnej kadencji Parlamentu RP.

ZARZĄDZENIE

(...)